СТАНЬ ОКРИЛЕНИМ – ЗДОБУДЕШ ВОЛЮ!

молодіжний журнал

ПАЖ

№ 4

до ТОКУО

ФУТБОЛ

Forza Volyn!

«АРАБЕСКИ»

Молодіжний журнал «Птаха»
№ 4 2008
Головний редактор:
Ольга Ляснюк
Над номером працювали:
Наталія Самчинська,
Олена Палкіна,
Ірина Третьяк,
Світлана Самчук,
Максим Івануха,
Яна Супоровська,
Оксана Гундер,
Віта Литвак,
Вова Ярош,
Еля Форманюк,
Олександр Іванів,
Андрій Поліщук
Дизайн і верстка:
Олександр Іванів
Доверстка та підготовка до друку:
Володимир Камінський
(ПВД «Твердиня», м. Луцьк)
Фотограф:
Андрій Поліщук

Редакція зберігає за собою право літературного редагування, скорочення прийнятих до публікації статей і не завжди поділяє позицію авторів.
За достовірність опублікованих матеріалів відповідає автор (рекламодавець).
Адреса редакції:
45000, м. Ковель,
вул. Театральна 11,
2 поверх, к. 17
e-mail: info@ptaxa.com.ua
www.ptaxa.com.ua
Свідоцтво про реєстрацію:
ЛВ № 309-43Р
від 29. 11. 2007
Видається з грудня 2007
Віддруковано в друкарні «Мінотавр», м. Нововолинськ.
Виходить 1 раз в місяць
Ціна договірна
Наклад 1500 прим.

Слово редактора

Привіт! Черговий номер журналу «Птаха», ще не заквітчаний, але вже 100-відсотково весняний ☺ запрошує Тебе помандрувати своїми сторінками. Дізнавайся разом з нами про щось цікавеньке, роздумуй над життям, відкривай нові грані української музики, світового кінематографу... А ще – обов'язково радій! Адже цей випуск з'явиться напередодні 1 квітня – Дня сміху. Отже, сміймося на здоров'я і від душі ☺

Оля Ляснюк

Хронограф 3 ст.
День сміху 4-5 ст.
«Не будь байдужим» 5-6 ст.
«Арабески» 8-9 ст.
DJ Tokyo 10-11 ст.
«Брати Гадюкіни» 12-13 ст.
«Крамниця бажань» 14 ст.
У «Свободі» зцілюють словом 15 ст.
На темному боці реальності 16-17 ст.
Наодинці з музою 18 ст.
Гайда у дитинство 19 ст.
Перше побачення 19 ст.
Спорт 20-21 ст.
Огляд мобільної техніки 22 ст
Огляд комп`ютерних ігор 23 ст.
Фотоприколи 24 ст.

ХРОНОГРАФ День у день - увесь КВІТЕНЬ

1 квітня 1778 – Олівер Поллок придумав знак долара ($).
2 квітня 1905 – був відкритий тунель через Альпи, який з`єднав Швейцарію та Італію.
3 квітня 1990 – вперше в Україні над Львівською ратушею офіційно підняли синьо-жовтий прапор.

4 квітня 1949 – створено НАТО.

5 квітня 1941 – в Німеччині відбувся перший політ реактивного винищувача.
6 квітня 2001 – у Дж. Буша пропав кіт Ерні, і у цей день його було подано до Федерального розшуку.
7 квітня 1943 – вперше синтезовано ЛСД.
8 квітня 1946 – у Женеві відбулось останнє засідання Ліги Націй.

9 квітня 1970 – Пол Маккартні заявив про розпад групи «Бітлз».

10 квітня 1833 – вперше почалось виробництво сірників на основі білого фосфору.
11 квітня 2001 – Володимир Путін був включений до складу збірної Росії із самбо.

12 квітня 1933 – народилась Монссерат Кабальє.

13 квітня 1980 – після 101 години гри завершився найдовший у світі матч із настільного тенісу.
14 квітня 1943 – у німецькому концтаборі було застрелено сина Сталіна Якова Джугашвілі.
15 квітня 1452 – народився Леонардо да Вінчі.

16 квітня 1889 – народився Чарлі Чаплін.

17 квітня 1964 – випущений перший «Форд-Мустанг».
18 квітня 1942 – американська авіація вперше здійснила бомбардування Японії.
19 квітня 1971 – СРСР запустив у космос першу в історії станцію «Салют-1».
20 квітня 1938 – в Україні прийнято закон про обов`язкове вивчення російської мови у всіх школах.
21 квітня 1969 – спіймана найбільша у світі біла акула.

22 квітня 1870 – народився Володимир Ілліч Ленін.

23 квітня 1969 – вбивці американського сенатора Кеннеді Сіхран-Сіхран було винесено смертний вирок.

24 квітня 1998 – В. Жириновський захистив докторську дисертацію з філософії.
25 квітня 1946 – народився російський політик В. Жириновський.

26 квітня 1986 – сталась аварія на ЧАЕС..
27 квітня 2001 – голова уряду України Віктор Ющенко пішов у відставку.
28 квітня 1955 – почалось будівництво космодрому «Байконур».

Підготував Олександр Іванів

☺ *«Це не прикол – це наше життя!» (О. Герасим'юк в ефірі)*

ДЕНЬ СМІХУ

«Перше квітня – це день, коли ми згадуємо, ким є протягом решти 364-х днів у році».

Марк Твен

День, коли усі цитують Елочку-людожерку, наївно кліпаючи віями: «У вас уся спина біла», мабуть, подобається кожному. А те, що він не внесений у жодні календарі, не заважає йому бути міжнародним днем сміху. Святкують його, звичайно, по-різному.

У Німеччині та Австрії день 1 квітня вважався нещасним днем. Людині, яка народилась у цей день нібито не щастило в житті. За переказами, у цей день народився Іуда – зрадник, і саме першого квітня сатана був скинутий з неба. У селах не працювали, не починали нових справ, не випускали худобу із хлівів. Зате дорослі та діти обманювали один одного, доручаючи неймовірні завдання. Скажімо, купити в аптеці комариного жиру.

У Росії першоквітневі жарти утвердились після того, як одного разу жителі Петербурга зранку прокинулись від тривожного набату, що зазвичай сповіщав про пожежу. Це було першого квітня, тому неважко здогадатись, що тривога була звичайним жартом.

Також відомо, що за правління Петра І трупа німецьких акторів ошукала того дня і публіку, і правителя, замість вистави виставивши на сцені плакат із написом «Перше квітня». Петро не розсердився і лише сказав на виході з театру: «Вибрики комедіантів».

Квітневий дурник: «Копни мене сильніше!».

Жителі Японії у цей день ловили мух. Здається, нічого смішного, але це залежить від того, як ловити. Японці демонструють свою вправність, намагаючись зловити комах паличками для їжі. Той, хто впіймає найбільше мух, отримує титул їх повелителя, який має право жартувати над усіма іншими та проводити змагання і конкурси.

В Австралії цей день розпочинається у буквальному сенсі зі сміху птахи кукабарри-пересмішника. Життєрадісні австралійці в цей день особливо сміються і радіють життю, розігрують один одного і дарують незвичайні смішні подарунки.

Австралійські ЗМІ з особливим ентузіазмом влаштовують розіграші. А ви б хотіли пожартувати з цілою країною?

Так, першого квітня 1999 року ведучий радіостанції Triple J Адам Спенсер заявив, що йому відомо про таємну нараду Міжнародного Олімпійського Комітету, в результаті якої Сідней втратив право на проведення літніх Олімпійських ігор 2000 року. Інформацію підтвердив навіть прем'єр штату Новий Південний Уельс. Люди повірили, а новину рознесли у всі видання країни.

На одному з курортів для молоді радіостанція «Sea FM» повідомила, що підвищується віковий поріг продажу алкогольних напоїв від 18 до 21 року. Студенти намагались навіть влаштувати пікети. На щастя, у той же день станція зізналась, що це був жарт.

Особливо популярний день сміху в Болгарії. А сам жарт у Болгарії, мабуть, походить із міста Габрово, жителі якого відомі неперевершеним почуттям гумору. 1972 року в Габрово з'явився навіть Дім гумору та сатири, в якому постійно проходять виставки карикатур, гуморини та фестивалі сміху.

«Першоквітнева рибка» (pesce d'aprile). Саме так в Італії називають свято гумору. Воно, як і в інших країнах, зводиться до жартів один над одним. Проте до жертв ставляться набагато гуманніше. До спини прикріплюють не записку із написом «копни мене», а всього-навсього рибку, натхненно розмальовану та вирізану.

☺ ***Свербить великий палець – знов на дулю***

Це день дурнів... І це добре... Я прийшов зробити з теле козла! І я не козлик:)
Підпис: Тупий Лестер, козел Джестер

У США 1 квітня засоби масової інформації оголошують список найдурніших людей країни. Щодо жартів – ЗМІ зобов'язані попереджати, що вони жартують. Ніякої спонтанності.

У Франції 1 квітня, як і в Італії, можна зустріти людей, на спинах яких висить рибка, зроблена з металу, пластику чи інших матеріалів.

У Нідерландах кожен намагається вигадати найнеймовірнішу новину. Газети брешуть, не червоніючи. Часто повідомляють про прибуття вигаданих осіб.

У Шотландії день квітневого дурня триває 48 годин.

У центральній Азії та західній Європі широко розповсюдженим є судження про те, що саме у цей день прокидається домовик, і необхідно всіляко йому задурювати голову, аби збити з пантелику.

Походження свята встановити важко, проте достеменно відомо, що це було селянське свято, в якому не брала участі знать, відповідно, записи навряд чи велись. Відомо лише те, що день був присвячений веселощам і жартам, а також має древні корені.

У часи античності була велика кількість таких свят. Серед них – Сатурналія, римське зимове свято, було наймасштабнішим. Рабам дозволялося наказувати своїм господарям, а правителем у цей день був король Сатурналіціус.

В Індії було свято Холі, відоме як свято кольору. В цей день перехожі кидали один в одного кольорову пудру доти, доки не були з ніг до голови розфарбовані у всі кольори веселки.

У Середньовіччя найвизначнішим було свято Фестус Фатуорум, або Свято Дурнів, яке походило від Сатурналії. У цей день люди обирали «священика» та імітували церковну службу. Церква, звісно, це свято забороняла і увагу обернули на свята Марді Гра та Карнавал.

Як припускають науковці, до нас, українців, це свято прийшло з Німеччини, імовірно, на початку XVIII ст. Його називали ще брехливим днем або Марією-брехухою – одним із народних прізвиськ Марії Єгипетської – святої VI ст., день вшанування якої за старим стилем збігається з 1 квітня. Як ми святкуємо 1 квітня, усім нам відомо (у кого наскільки вистачає фантазії :-), проте найбільш яскраво і помітно цей день проходить в Одесі.

Отож, свято прийшло до нас крізь довгі роки історії, утвердившись саме в такій формі, яку маємо зараз. Жарти існують найрізноманітніші, тож не дивуйтесь, якщо з середини відкритої парасольки на вас посиплеться конфеті, годинник виявиться переведеним на годину назад, а замість солі у сільничці виявиться цукор і навпаки. Варто пам'ятати лише про те, що сміх продовжує життя, а коли ж можна найбільше посміятись, як не у день, навмисне для цього створений? Тож смійтесь на здоров'я. Але не забувайте не піддаватись на провокації!

Еліна ФОРМАНЮК

☺Я не такий дурень, як ти здаєшся

* * *

Сидять у туалеті два студенти і розмовляють:
– Сашко, ти екзамен склав?
– Та ні. Декан, як бик, вперся і не хоче ставити.
Раптом з третьої кабінки голос декана:
– І не складеш!

* * *

Чому студенту не бажано одружуватись???
По-перше, якщо він буде приділяти увагу дружині, то з'являться «хвости».
По-друге, якщо приділятиме увагу навчанню, то отримає роги.
По-третє, якщо буде приділяти увагу і першому, і другому, то відкине копита.

* * *

Стоїть велика черга у студентській їдальні, без черги протиснувся студент, дає дві гривні:
– Дві сосиски, будь-ласка.
Черга з обуренням:
– Ух, буржуй.
Студент даючи ще одну гривню:
– І 10 виделок...

* * *

– Мені у тролейбусі хотіли дати по обличчю!
– Звідки знаєш?
– Не хотіли б – не дали б!

* * *

Зустрічаються чотири студенти, один говорить:
– Пацани, давайте сьогодні ввечері до мене – є пиво, риба...
– А дівчатка будуть?
– З дівчатами я вже домовився. Їх не буде!

Довго думала, якими б словами розпочати цю статтю, але нічого справді достойного на думку не спадає. І вся біда в тому, що люди, про яких я збираюсь розповісти, заслуговують тако-о-о-го представлення, на яке я не здатна просто. Тому знімаю перед ними капелюх (уявний:) і спробую пояснити Тобі, звідки стільки емоцій.

«НЕ БУДЬ БАЙДУЖИМ!»

Отже, мова йде про «небайдужих» – учасників громадського руху «Не будь байдужим!» (даруй за ненавмисну тавтологію). Ось уже протягом двох років вони організовують акції в українських містах під гаслами «Ні Малоросії!» і «Зробимо країну Україною!».

«Не будь байдужим!» започаткований багатьма людьми, серед яких є як відомі особистості, так і прості люди, що переймаються долею України. Ну і що у цьому такого, – запитаєш ти. Так от, «такого» якраз і дуже багато. Організатори руху щоразу намагаються вразити публіку креативом і драйвом. «Небайдужі» показують своїми акціями, що українське може бути модним і сучасним, а не другосортним чи меншовартісним, як це нав'язували нам «совковим» вихованням. І мабуть, саме тому тисячі людей з усієї України стають волонтерами «Не будь байдужим». До речі, рух не є політичним. Проведення акцій – це добра воля й ентузіазм небайдужих людей: музикантів, письменників, журналістів, громадських діячів та просто однодумців. Серед постійних учасників «Не будь байдужим» : лірник Володимир Кушпет та бандурист Сергій Захарець, Народна артистка України Ніна Матвієнко. Автентичний спів Центральної України презентує фольк-гурт «Гуляйгород». Сучасну українську музику представляють молодіжні гурти «Мандри», «Тартак», «Мотор'ролла», «ФлайzZza», «Ot Vinta!», «Гайдамаки», «С.К.А.Й.», «ШиZO». І це звісно, не враховуючи цілої армії волонтерів у всіх регіонах України.

«Не будь байдужим!» постійно виступає ініціатором найрізноманітніших акцій і флешмобів.

Наймасштабніші проекти «НББ!» : «Ремікс 482». Три ді-джеї найкращих молодіжних україн-

ських гуртів dj Архітектор («Тартак»), dj Tonique («ТНМК») та dj Валік («Бумбокс») організували тур наймоднішими клубами Києва, Харкова, Донецька та Одеси на підтримку першої збірки реміксів на пісні лише українських виконавців. Дійство передбачає шкрябання платівок («scratch show») та присутність спеціального гостя у кожному закладі. Долучитися до творення першого диску реміксів на суто українську музику може кожен. (Свої ідеї надсилай на remix482@gmail.com). «Зроби подарунок Україні! Переходь на українську!». Активісти «НББ!» видали жартівливу брошуру з такою назвою і розповсюдили 80 тис. примірників в Україні. Проект уже охопив Київ, Чернігів, Житомир, Вінницю, Хмельницький, Кіровоград, Черкаси, Суми та Запоріжжя. Мета заходу – допомогти людям, які хотіли б розмовляти українською, проте не наважуються подолати психологічний бар'єр у російськомовному середовищі. «Укрмова-супер-

кльова!». Волонтерки-філологині Національного університету «Києво-Могилянська Академія» ознайомлюють учнів столичних шкіл із творчістю сучасних письменників, спростовуючи стереотипи щодо «селянськості» або «закосиченості» української літератури загалом. Спортивний оглядач Ігор Мірошниченко (телеканал «ICTV»), рок-зірки Сергій Присяжний (гурт «Мотор'ролла») та Юрко Журавель (гурт «Ot Vinta!»), а також музиканти гурту «ФлайzZza» діляться зі школярами досвідом досягнення успіху завдяки україномовності. Рух також дарує місцевим школам комплекти сучасних книжок рідною мовою.

P.S. Якщо Ти теж відчуваєш себе «небайдужим» і хочеш долучитися до цієї благородної справи, заходь на www.nbb.com.ua.

Яна Супоровська

«АРАБЕСКИ»

В одному з інтерв'ю Місько Барбара – фронтмен гурту «Мертвий півень» і за сумісництвом актор харківського театру «Арабески» – сказав: «Те що роблять «заньківчани» чи театр Франка – не театр, а люди – не актори. Я ходжу на вистави наших театрів і розумію людей, які цього робити не хочуть... Сучасний український театр – це комплекс хвороб. Це несмак, кічуха, совдепія».

Завітавши до луцького клубу «Майдан», ми мали нагоду на власні очі побачити, на власні вуха почути і на власні серця відчути, яким бачить сучасний театр Місько. Навряд чи правильно було би порівнювати вистави, до яких ми звикли, і «кабарешне» дійство «Арабесок» – це надто різні формати.

ТРОХИ ФАКТІВ:

Театр-студію «АРАБЕСКИ» засновано у 1993 році студентами театрального відділення Харківського інституту мистецтв. За 15 років існування у них так і не з'явилося власного приміщення. За цих умов театр намагається працювати з різними формами та знаходити інші можливості для зустрічей із глядачами. Нещодавно «Арабески», експериментуючи, змінили театральну сцену на майданчики невеликих клубів, представивши виставу «РАДІОШАНСОН (вісім історій про Юру Зойфера). Політичне кабаре» на текст відомого сучасного письменника Сергія Жадана. Її прем'єра у клубному форматі відбулася у Києві, Львові, Луцьку, Івано-Франківську та Дніпропетровську. Як зазначають організатори, це «вісім різних історій про політиків, повій, закоханих, трансвеститів, злодіїв, терористів і шулерів в очікуванні кінця світу».

Дійство супроводжували принишклі глядачі, музика «Kharkiv Klezmer Band» (єврейські мотиви, переплетені з джазом і міським романсом) й літачки та відкриті емоції, які летіли в публіку…

ДИВНО, МАБУТЬ, АЛЕ ТАК І ПОЧНУ...

Кожна людина має право мати право! Навіть має право на право мати місце у громадському транспорті – отак всістися – і не торкайтеся, не штовхайтеся і не дихайте. Той, що сидить, завжди почувається «вищим» над тим, що стоїть чи висить на поручнях. Отже, заскакуй у маршрутку, тролейбус чи автобус. Сідай і ти – король – ти маєш право на саме цей шматок краєвиду за склом. От так і отримала можливість вибрати те місце і ту сцену у закладі громадського харчування :-), де мені буде найзручніше дивитися сни про Юру Зойфера. Я маю право думати, придумувати і висловлюватися так, як тільки мені захочеться, бо ж місце у мене сидяче!!!!!!!!!!!

СОН (ЧИ ПАК ЕПІЗОД 2). *Рахуючи проституток щоп'ятниці в парку розваг.*

Їх було двоє – напівцнотливі голодні повії, що продавали кохання практично за безцінь (за право відчути себе жінками) і стільки ж чоловіків, яким воно (кохання) і дарма не потрібне. Дотики, рухи та безліч-безліч непотрібних слів, що ні до чого не призводять і не спонукають, але без цього існування чоловіків на планеті Земля звелося б на ніц – їх обов'язково

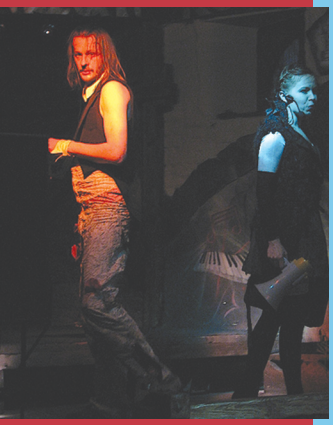

потрібно чути : «коли ти нарешті перестаєш говорити, тоді нарешті тебе починають слухати». Здається, слабка і прекрасна стать просто задумана Богом, як нитка, що на неї нанизуються дивні звуки людської мови, аби потім створити вервечку, на якій сильна половина людства перебиратиме свої гріхи.

От і маємо – яскраві рухи, виразна міміка, жести і дві, такі різні за кольором, конструкцією і навіть призначенням, ниточки, які чомусь при світлі дня обізвуть проститутками.

ЕПІЗОД 3. *Слідкуй за руками цього проповідника.*

Якого кольору повинні бути крила у янгола, якого він зросту, чи палить цигарки, траву і т.д. ? Та яке це має значення, коли ти у нього віриш! Просто так, аби у щось вірити! Втекти від дійсності, відтягнути кінець світу – сподіванням вічного життя! І немає тобі різниці, скільки маєш йому заплатити за куточок у тому очікуваному раю…

Дивні відчуття, коли жменька луцького пивклубу перетворюється на сповідальню із натяком на терези – і що ж там переважить – добро чи зло? віра чи банальне прагнення наживи? От і вір тепер без сумніву, без доказу, без права на диво, коли всім відомо, що «кінець світу – це коли три дні бухаєш, потім відрубуєшся, а на ранок нічого кращого не придумуєш, як прокинутися».

ЕПІЗОД 5. *Пси міської інфраструктури.*

Порожня клітка, чудернацькі головні убори і жіночі руки, спутані дивним чином (знаєте, ніби муфта, але така довжелезна, подібна на шматок міської каналізації, одне слово, ні входу – ні виходу), постійне снування по сцені, великі червоні рукавиці і чомусь постійна ілюзія голодного дитячого плачу. Таким постає місто, коли вимикається сонце, зникає міська ілюмінація і настає нічка. Депресивно, страшно, аж мурашки по шкірі…Своєрідна шокотерапія – одразу тисячі голок у самісіньке серце!!!

ЕПІЗОД 8. *Скажи монстрам до побачення.*

Театром у житті нікого не здивуєш – кожен грає свою чітко визначену роль. Одне бентежить: невже зміна героїв, сцени, сценарію та, врешті, зміна самого режисера не примусить людину повідтинати ті смикали, завдяки яким вона стає маріонеткою. Ю. Зойфер казав : «Цирк, революція і кабаре врятують наші міста від апокаліпсису». А все це, разом взяте, й покликане позбавити тебе, мене – нас від власних страхів і примусити змінити напрям течії міської річки, що перетвориться з часом, а людина – на звичайнісіньку рептилію.

І зовсім це не весело, коли на обідній стіл вивертають ящиками брудну білизну – а що робити, коли інших способів пробудити в людині Людину практично не існує, як і не існувало століття тому :-)

Цікаво, чи сподівався цей Жадан (автор твору) на подібні рефлексії?.. Може, надумалося так само під впливом колоритної єврейської музики, цигаркового диму, майданівської атмосфери, дивних костюмів і багатошаровості авторського тексту. Все можливо…

Ось і приїхали, доведеться прокидатися, бо нависла наді мною совість у вигляді бабусеньки, що хоче позбавити мене права мати право хоча б на сидяче місце у громадському транспорті. Совість совістю, і права мої недоторканні, але все ж залишається надія, що на весну подобрішаємо, і світ стане кращим, ріднішим, веселішим...

І цим би варто було завершити, але оскільки йдеться про експериментальний театр, то... вибачайте, троха про початок. Починалося ж усе із замовлення столика у «Майдані», передвесняного (а потім і весняного депресняку), слухання і читання поезії і, поза сумнівом, ще чогось... чогось і ще. Але, зрештою, дочекалися того дня, а точніше вечора, про наслідки якого Ти нині читаєш :-). Отож, «Radio шансон» (політичне кабаре)...

Перед другою історією була перша із назвою «Шулери сидять в задніх кімнатах і чесно ділять виручку». Це я до того, що попри усю неординарність і пошук нових форм існування театрального мистецтва у «восьми історіях про Юру Зойфера» епізодів (умовно кажучи) було 8, і почерговість їхня була від 1-го до 8-го. Так-от, 4-та історія «Підпільний цех бомбістів», 6-та і 7-ма відповідно «Адвокат трансвеститів» і «Профспілковий рух кишенькових злодіїв»... вони усі (навіть без порядкового номера) були експресивними, заторкували до тієї поділки на шкалі, до якої у дитинстві так важко дорости. На сцені з'являлися актори, які, по-моєму, зросталися з персонажами. Знаєш, хотілося і самій до них, на сцену. Чесно. Цікаво, кого б я зіграла у цій виставі?

А ще після усього захотілося хоча б десь у паралельних світах познайомитися з Юрою Зойфером. Ото й усього... або ні: от скільки всього!!! Бери мої враження, я ділюся ними з Тобою, або й навіть поступлюся Тобі місцем у тролейбусі... Бо, може й, справді, від цього світ стане кращим...

Переповіли про театр «Арабески» Віта ЛИТВАК, Оксанка ГУНДЕР, Оля ЛЯСНЮК. Фотовраження Вови ЯРОША

Досить давно в мене у плейлисті грали сети DJ Tokyo, але зовсім недавно я дізналася, що цей діджей мій земляк, ковельчанин. Одразу, коли я про це дізналася, у голові замаячила думка, як би мені його «розкрутити» на інтрев'ю, адже ця людина, як корок з пляшки з шампанським, вистрілила у світ шоу-бізу з швидкістю світла підкорила всіх своєю музикою! Крок за кроком я наближалася до мети, спільні знайомі, «аська»... от ми уже домовилися про все, і 9 березня у повній бойовій готовності я їду до Луцька. Знаходжу об'єкт, і починаю допит :)

DJ ТОКУО

Але для початку трішки біографії:

Повне ім'я: Романюк Анатолій Миколайович
Народився: 15.10.1985
Починав: 2004 р. м. Луцьк, нічний клуб «Метро»
Стаж роботи: 4 роки
Резидент-клубів: «Метро», «ЗЕФИР», «ЗОЛОТО» (м. Луцьк), радіостанція «Kiss Fm» (м. Київ)
Засновник: проекту «Made In Heaven» разом з DJ Артем Неба і DJ Tagir
Напрямок: Deep, Progressive, Electro, House, Minimal, Tech

І понеслось...

АТУМ: Важко тобі було спочатку? Хто був, так би мовити, твоїм наставником?

DJ Tokyo: Стартував я в луцькому «Метро», складно не було, бо друзі не лишили мене, на допомогу мені прийшли всі тогочасні резиденти.

АТУМ: Як ти познайомився з Dj Артем Неба?

DJ Tokyo: Це цікава історія. Артем став ніби моїм подарунком на День народження. Він якраз приїхав грати до нас. Але, як потім виявилось, ми стали подарунком один для одного. На той час я дуже захоплювався його творчістю, мені дуже подобалось те, що він робить, а головне, як він це робить. І те, що ми зустрілись, то була доля. Бо він почув, як я граю, і був вражений. Це була «любов з першого звуку». А наступного ранку ми поїхали разом виступати у Дніпропетровськ. Це і стало початком довгої дружби і плідної співпраці.

АТУМ: Дійсно вражаюче. Але скажи, у Артема стаж робити у цій сфері ж значно більший, чи не відчував ти якогось тиску з його боку? Він вказував, що саме тобі грати?

DJ Tokyo: Ні! Такого навіть і близько не було. Звичайно, деякі підказки були (але це були більше дружні поради), а так щоб аж вказувати, що грати, то ні. Ми просто вдало доповнювали один одного, і наша унікальність, у кожного своя, вилилась у наш тандем.

АТУМ: Тандем високого рівня, мушу зазначити. Толю, скажи – «Made In Heaven» – а звідки така небесна назва?

DJ Tokyo: Артем запропонував цю назву, я погодився, бо це дійсно ТЕ... Це наше!

АТУМ: «Зроблено на небесах»... Вас і вашу творчість це характеризує просто ідеально. Твоя музична діяльність розвивається досить стрімко, ти підкорив не один танцпол міст України. У чому секрет твого успіху?

DJ Tokyo (сміється...): Секрету ніякого нема. Головне – любити музику, не розглядати ді-джейство як хоббі. Тут треба мати свою думку, смак,

☺ Я в музиці ведмідь – топчусь по вухах.

віру в себе, а ще, звичайно, харизму.

АТУМ: Ти був учасником Казантипу. Розкажи як це було? Думаю нашим читачам було б цікаво це дізнатися.

DJ Tokyo: Як це було? Круто!!! Атмосфера просто вражаюча. Було таке враження, що я потрапив до іншої реальності, до автономної республіки, зі своїми законами, нормами та правами. І коли я грав, було таке відчуття, ніби я стою над прірвою, а далі безмежність емоцій, безмежність простору, безмежність звуку... Я грав тоді, пам'ятаю, дуже довго, і енергетика публіки була настільки сильною, що я навіть не відчував втоми. Лише коли закінчився мій виступ, і коли я відійшов від пульта, тільки тоді зрозумів, що просто валюся з ніг. Але знаєш, якби мені в той момент сказали, що треба вийти і грати далі, я б не завагався ні на одну мить. У такі моменти просто забуваєш про втому.

АТУМ: Ти, можна сказати, живеш нічним життям. Як ти це переносиш? Чи нема постійного бажання спати?

DJ Tokyo: Та в мене вже організм перелаштувався цілком. Я трудоголік, тому часу на спання практично нема. Бо так все життя можна проспати!))

АТУМ: З тебе енергія так і пре... Розкажи будь ласка про найвідчайдушніший вчинок під час виступу. Я багато чула, що ти завойовуєш прихильність людей не тільки музикою, а й доволі емоційною поведінкою під час гри.

DJ Tokyo: Поведінка в мене така, тому що я отримую задоволення від роботи. А відносно вчинку, то таких випадків було дуже багато. Але найяскравіший спогад в мене з п'ятиріччя Kiss Fm, коли ми разом з Артемом перед десятитисячною аудиторією розгромили «деку». Тоді всі були шоковані, такого ще ніхто не робив. Нас тоді знімало MTV,та й взагалі цей вчинок був ще довго у всіх на вустах. Ми створили сенсацію! (сміється)

АТУМ: От ви їздите багатьма містами, як вас приймають?

DJ Tokyo: Наїздили ми вже, і справді, не один десяток кілометрів. І в кожному новому місті сприймають по-новому, все залежить від напрямку, в якому працює клуб, ну і звісно, від людей, які його відвідують. Десь кращі умови роботи, десь гірші, але в основному і ми, і публіка залишаємось задоволені «співпрацею».

... Поки ми балакали підійшов час його виступу, адже розмова припала на 9 березня – День Ді-джея, і в «Метро» проводився ді-джей парад «Dance4life», і мені лишалось подякувати Dj Tokyo за приємне спілкування і йти насолоджуватись святом!

І остання нотка від АТУМ для TOKYO:

Не знаю я, яким би ти був економістом (випуск 2007, ЛДТУ), *але ді-джей ти дуже класний:-)*

АТУМ

☺ ***Коли діло «труба», треба грати реквієм Моцарта***

Dj Tokyo

«БРАТИ ГАДЮКІНИ»

Історія гурту «Брати Гадюкіни» почалася ще у 1988 р., після численних розпадів, збігів, об'єднань, та брункувань утворилась група однодумців, котра взяла за назву прізвище шпигуна Гадюкіна з повісті «сав'єтского» письменника Віктора Драгунського. «Гади» створили характерний, індивідуальний коктейль стилів: шоу, стьобу, панку, блюзу, реггі, фольку та рок-н-ролу, добряче приправлений галичанським колоритом.

До першого складу групи увійшли Сергій «Кузя» Кузьмінський (спів, клавішні), Олександр «Шуля» Ємець (саксофон), Андрій Партика (гітара), Михайло Лундін (барабани) та Олександр Гамбург (бас). А перший свій концерт (назви якого вже ніхто не пам'ятає) «Брати» відіграли в БК у Новому Львові.

Спочатку Шуля складав припанковані російськомовні рок-н-роли. У репертуарі була лише пара речей на битій суржиком та лемківським діалектом мові авторства Кузьмінського, але саме вони викликали фурор на московському фестивалі «СыРок-88». Після повернення з Білокам'яної натхненний Кузя впевнено бере штурвал до своїх рук, і менш ніж за місяць «Гадюкіни» готують повністю україномовну програму «Наша відповідь Кобзону», яка і стала основою дебютної платівки «Всьо чотко!».

Перший альбом дядьки записували в дальокам 1989 р. у прохідній кімнаті БК, яка була обладнана під студію. Та щоб розрахуватися за запис, Кузі довелось «подарувати» декілька записів Віці Врадій (дружині звукорежисера), з якими та, як Сестричка Віка, перемогла на «Червоній Руті» (Чернівці) у травні 1989 р. «Брати» також брали участь у тому фестивалі у новому складі, зайняли друге місце і

Мені завжди було цікаво, як виглядають люди, які пишуть та співають таких пісень. Можливо, вони прості, звичайні люди, що катаються містом на напівмертвому собаці, п'ють кислоту та цілують саксофон через хусточку. Пересічні громадяни, в яких одне око зелене, а друге смачне. І кожного ранку вони заново згадують своє ім'я. і воно кожного ранку інше. як і планета. на якій вони прокидаються і грають у. кишенькову сві.тов.у революцію. Можливо, їх кохають всі дівчини міста, в якому ніколи їх не було і не буде. Можливо, паризьке метро є досконалою схемою їхньої нервової системи, а краватку вони пов'язують, тільки коли їх ховають вчетверте. Але цілком можливо, що вони якісь ненормальні психи, і просто в кайф роблять свою справу. От завжди мені було цікаво.

Антон Йожик Лейба

отримали величезну популярність.

У грудні 1989-го Алла Пугачова запросила «Гадів» на «Різдвяні зустрічі», але з програми їх «вирізали»)))) Засновника гурту Олександра Ємця, котрий ще влітку 1989 пішов відроджувати свій «Оркестр діда Мазая», замінили клавішником Ігорем «Ковбасиком» Мельничуком (екс-«Рокіровка», «КооП», «ДВР»). У новому складі у Москві група заново переписує альбом «Всьо чотко!», і починається робота над новим – «Говорить Москва!», котрий з певних причин так і не був завершений.

Нову програму «Брати Гадюкіни» робили поступово: музично вони поверталися до коренів – до чорного ритм-н-блюзу, на сцені ж все більше розгорталося шоу – кордебалет плюс мідна секція (Олег Качечка, Богдан Ватащук, Степан Коваль). У 1991– му гурт покидає Олекса Гамбург. Він зробив свій вибір на користь професійної кар'єри архітектора. Тоді ж з'явився новий клавішник Павло Крохмальов, Мельничук переключився на бас. У грудні 1991 року відбулася презентація нового альбому «Ми хлопці з Бандерштату», який через півроку «Аудіо Україна» випустила вініловою платівкою у продаж.

«Брати Гадюкіни» тим часом перетворилися в творче об'єднання на чолі з Оленою Мархасьовою, надавши дах ще кільком львівським гуртам – «Плач Єремії», «Мертвий півень», «Клуб шанувальників чаю». У вересні 1992 «Брати Гадюкіни» провели рок-акцію – концерт-марафон «Не проп'ємо Україну» і на півтора року замовкли. На початку 1994 – го «Брати Гадюкіни» знову зібралися і записали кілька пісень, щоправда, без участі Сергія Кузьминського, котрий тоді лікувався у Бельгії від наркотичної залежності, а в липні вже у повному складі представили нову програму «Було не любити». Невдовзі вийшов однойменний диск. 1995 року гурт утретє (!) переписав для видання на компакт-диску найславетніший свій альбом «Всьо чотко!», відіграв низку концертів (виступ у Тернополі виявився останнім) і розпався...

Кузя під сольним псевдонімом DJ Pubert сам поїхав завойовувати Москву, де й живе дотепер, створюючи суто танцювальну комп'ютерно-електронну музику. Крохмальов та Мельничук організували в Києві власну студію «Гадюкіни Рекордс», де записуються сучасні поп-зірки.

Лише після 10 років повної тиші «Брати Гадюкіни» знову нагадали про себе концертом. Звістка про це сколихнула широкі верстви меломанів, і заявки на квитки надходили з усіх куточків України і навіть з-за кордону. Концерт відбувся, а «Гади» знову розбіглись…

«Брати Гадюкіни» і досі залишаються єдиною українською рок-групою, котра вміла грати справжній, класичний і до того ж національний (!) за колоритом рок-н-рол. Те враження, яке вони справляли на аудиторію під час своїх живих шоу, сміливо можна порівняти з атмосферою на концертах уславлених «Rolling Stones».

Нахабні, хуліганські, на позір лобовні вірші з легко вгадуваними підтекстами. Віртуозна зіграність ансамблю й водночас якесь розхристане, майже негритянське звучання із глибоким драйвом, яке неможливо описати словами. І понад усе – хрипуватий, лінивий, звабливий голос незворушного жартівника Сергія – Кузі – Кузьмінського.

TRIASSA

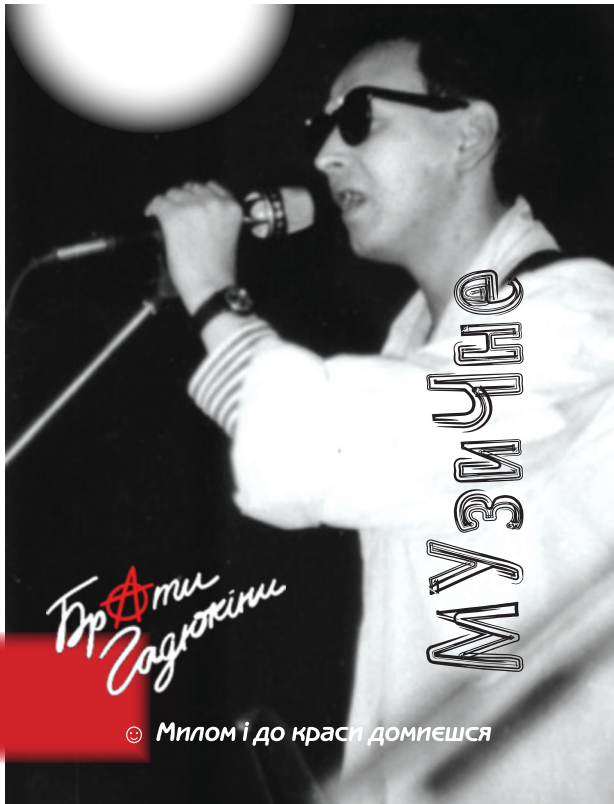

КРАМНИЦЯ БАЖАНЬ

Будьте обережні з мріями, інколи вони здійснюються!

... закінчення

Звук автомобіля, який проїжджав вулицею, змусив її вирватися з того марева, в якому вона перебувала...

Набравши повні груди повітря і подумки нокаутувавши всі негативні роздуми, вона вирішила, що хоче бути поряд з ним! Байдуже, які це матиме наслідки, байдуже до того, що скажуть люди, байдуже, байдуже, байдуже... Вона просто кохала і хотіла, щоб він був з нею, все одно, що її не кохає, все одно, що ВОНИ будуть разом не за спільним бажанням, а завдяки магії.

«Мені все одно!» – сказала підсвідомість.

– Можна вас? – забринів голос.

– А я думала, Ви вже не наважитесь ні на що, так довго у нас ще ніхто не затримувався.

ВОНА поглянула на годинник та відсахнулася, знову глянула, переконуючи себе, що це витвір уяви, але ні, годинник показував за хвилину північ, а вона прийшла сюди біля восьмої вечора. Та це вже було не суттєво, вона зважилась на найрішучіший крок у своєму житті... Голос її треммтів, сльози кришталевими цівками збігали по блідому обличчю, і ВОНА, зібравши докупи залишки мужності та рішучості, заговорила:

– Я хочу бути поряд з НИМ (крамниця бажань, мала одну особливість: там не потрібно було нічого уточнювати, просто сказати – і все, працівники знали, що робити далі).

– Добре, не питання, – випалила давно завчену фразу продавець, вибиваючи щось на дивному апараті, схожому на серце, – але ні, зачекайте...

– Перепрошую, щось не так?– ЇЇ голос треммтів, наче пелюстка на вітрі.

– Та так усе, так! Просто морочите мені голову дурницями, не можу я виконати Ваше бажання !

– Чому?

– А тому...– її промову обірвав на півслові новий клієнт, який зайшов до крамнички.

«Якийсь ВІН дивний, – подумала продавець, – взимку з трояндами, мабуть, останній романтик «Голівуду».

ВОНА ж завмерла і терпляче чекала відповіді, але одна річ змусила її здригнутися: відчуття запаху до болю знайомого парфуму і те, як чиясь рука торкається волосся. Вона озирнулась, і серце мало не вискочило з грудей – це був ВІН!

– От уже ці закохані, – мовила продавець і, не звертаючи уваги на пару, яка стояла і ніби зливалася воєдино поглядом, почвалала до себе в комірчину.

А вони стояли і дивились, довго-довго... У ЙОГО очах застигло благальне «пробач», а ВОНА щасливим поглядом відповідала: «Пробачаю, бо кохаю!»

АТУМ

☺ Так хочеться чогось... Кого не знаю

У «Свободі» зцілюють словом

Приблизно 4 роки тому в Ковелі була, умовно кажучи, епідемія наркоманії. Люди, що шукали вихід із ситуації, в якій опинилися, як зазвичай буває, ніде його не знаходили: ні в лікарнях, ні в інших подібних закладах. Андрій Откаленко, теж колишній наркоман, який успішно пройшов реабілітацію у спеціальному центрі, вирішив створити подібний і в Ковелі. Так, у 2004 році при церкві «Слово Життя» з'явився реабілітаційний центр «Свобода» для нарко- та алкогольнозалежних. Центр став темою моєї розмови з працівником-наставником цього закладу Шилюком Олександром.

– Чим відрізняється реабілітація у центрі від тієї, яку пропонують у лікувальних закладах?

– Побудована реабілітація на вченні слова Божого, на його розумінні і дотриманні. Напевне, у це важко повірити, але ліків тут нема, взагалі, ніяких. У нас перебував один хлопець, який два чи три рази приїжджав до нас на реабілітацію: побуде, відійде, поїде і знов п'є. У нього була алкогольна епілепсія. Коли вдома він кидав пити, то його брав приступ, а тут – ні. Тому він приїжджав і просився до нас, бо не хотів відчути ще раз епілепсію. Тобто тут все існує на молитві, і Бог допомагає.

– Скільком ви вже допомогли, і скільки людей нині проходять реабілітацію?

– Зараз реабілітацію проходять шість чоловік з різних міст України: з Донецька, зі Львова, Києва. Я вважаю, що ми вже багатьом допомогли, сам стаціонар працює лише рік, а людей вже було багато. Є й такі, що приїдуть, побудуть, не сподобалось – поїдуть. 8 чоловік, що реально пройшли реабілітацію, і не просто повернулися до нормального життя (відновили стосунки у сім'ях, почали працювати), а й крім того, самі допомагають таким, якими колись були самі.

– Вам допомагають інші організації?

– Тісної співпраці, як такої, немає ні з ким. Їздимо часто на підвищення кваліфікації, співпрацюємо з міліцією, вони молодці, завжди йдуть нам назустріч. Також співпрацюємо з управлінням у справах молоді та спорту. Вони теж займаються вирішенням подібних проблем, допомагають і нам.

– Багато людей бояться визнати свої проблеми, але якщо наважуються заговорити про них вголос, то не знають, куди звернутися. Як і де вас можна знайти?

– У Ковелі у нас амбулаторний центр, орендуємо приміщення, де три рази на тиждень проходять заняття, на які приходять не тільки наркозалежні, а й люди, які ніякого відношення до залежності від наркотиків чи алкоголю не мають, але які хочуть більше про це знати, щоб допомогти своїм залежним родичам або друзям. Але ми будемо змінювати приміщення, тому поки що адреси у Ковелі на даємо. А стаціонар знаходиться у Любомльському районі в селі Черемошна Воля. Для пацієнтів у ньому триразове харчування, обов'язкова трудова діяльність.

– А жінки у вас проходять реабілітацію?

– Ні, жінок у нас нема. Для них є подібний центр у Володимир-Волинському.

– А який вік тих, хто до вас звертається?

– У нас були і ті, кому тільки 18, є й такі, яким за 50.

– З якими проблемами доводилося стикатися, і які є на сьогоднішній день?

– Проблем немає, головне, аби ніхто не заважав. У селі спочатку виникали непорозуміння з жителями, які були невдоволені тим, що поряд з ними житимуть наркомани, але пізніше вони самі почали приходити в гості. А ще – проблема в тому, що мало місця, і тому ми не можемо прийняти більше людей.

– Що є обов'язковим для проходження курсу реабілітації?

– Реабілітація у нас платна. Людина, яка приходить, платить 250 гривень на місяць, і церква на людину виділяє стільки ж. Кожен, хто прибуває на лікування, зобов'язаний здати аналізи на ВІЛ та СНІД, а також на туберкульоз. Якщо виявляється якесь захворювання, то лікуємо людину. Про те, хто проходить у нас реабілітацію, обов'язково знає міліція, вона перевіряє, чи людина ніде нічого не накоїла, і чи вона не переховується.

У реабілітаційному центрі «Свобода» пропонують, так звані альтернативні способи боротьби з алкогольною та наркотичною залежністю. За твердженням самих працівників закладу, ці способи є дієвими. Що ж, аби зцілити людські душу і тіло, варто використати усі можливі методи. У тому числі й альтернативні. Аби тільки у жодному разі не була альтернативою згуба людського життя.

Контактні особи реабілітаційного центру «Свобода» :

80681404103 – Шилюк Одександр
80681401911 – Ліміч Володимир

Оленка:)

НА ТЕМНОМУ БОЦІ РЕАЛЬНОСТІ

Лиходійство на плівці зафільмовували чи не усі кінематографісти. Для когось це був відхід у бік провокацій і самореклами, а для інших – системною творчою втіхою. Для вихідця з єврейської родини режисера Стенлі Кубрика не існувало заборонених тем. Він став своєрідним феноменом: абсолютно відвертий із вдячним глядачем і неформатний та не прийнятий критиками, фестивалями, цензурою. У всі часи Кубрика ненавиділи та боготворили, але справжня цінність його робіт саме у вмінні режисера відрізнити свого глядача від вороже налаштованого антагоніста, який, будучи сміливим критиком, створить правдиву чи спотворену оцінку зображуваному. Він ніби розумів, що істина завжди буде із творцем, хто б не намагався її «вловити».

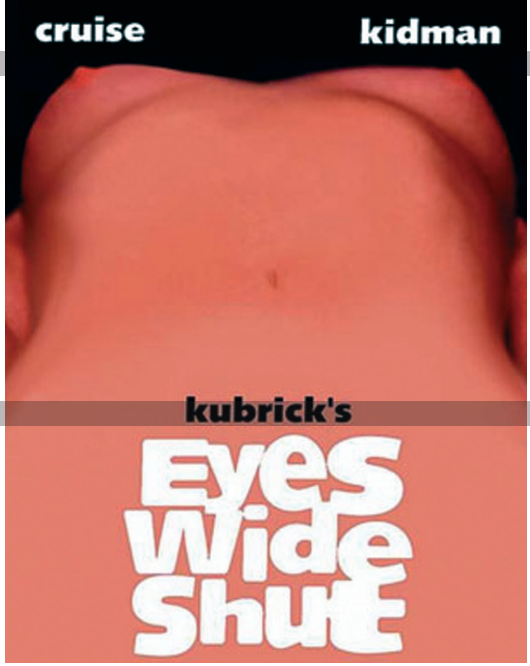

У 1928 році в Нью-Йорку народився найбільш негуманний фантазер в елітарному кіно Стенлі Кубрик. Фотозахоплення дитинства трансформувалося у його подальше життя. Кубрик працює фоторепортером журналу, а згодом здійснює власну мрію: дебютує у кіно повнометражною картиною «Страх і бажання» (1953 р.). У невідомості, але не без азарту Кубрик знімає фільми, які вдосконалювали жорсткий почерк майстра. Антивоєнна драма «Стежини слави» (1957) стала подією для кіноглядачів, які звернули на фільм та режисера особливу увагу. Перше кінодесятиліття для Кубрика успішно завершилося: епопея «Спартак» (1960) запам'яталася, як панорамністю, так і скандальністю. Цензори вкорочували жорстокі сцени та провокаційні моменти стрічки. Відфільтрована версія фільму, в якому зібралися плеяда акторів-зірок: Лоуренс Олів'є, Кірк Дуглас, – отримала схвальні відгуки та чотири нагороди «Оскар». Екранізація «Лоліти» минула для Кубрика у співпраці з автором роману Володимиром Набоковим, який написав сценарій. У результаті коригування книги Лоліта у фільмі подорослішала з 12 до 14 років, а еротичні елементи були видалені. Чудова гра Шеллі Вінтерс (мати Лоліти) та Джеймса Мейсона (письменник Гумберт) – головне надбання Кубрика, який втілив історію стосунків юної Лоліти та стариганя Гумберта на ч/б плівці. Захоплення туманним майбутнім втілене у фантастичній картині «2001: космічна Одіссея» (1968 р.) – досить правдоподібно змонтована павільйонна стрічка вразила глядацьку аудиторію візуальною ефектністю та класичним музичним супроводом. Захоплення класикою світової музики Кубрик використовував

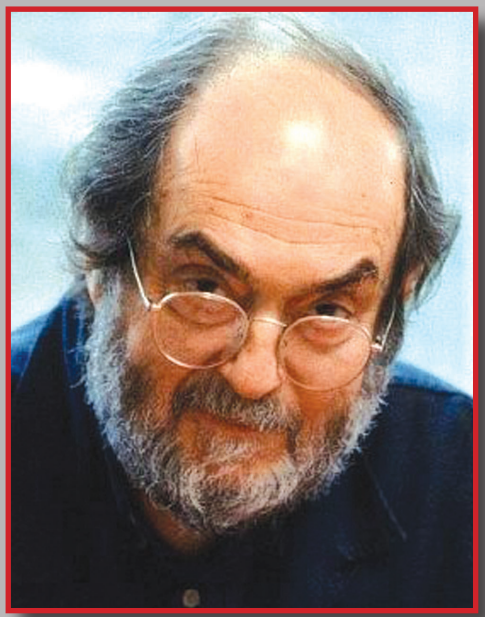

у власних фільмах. Ця деталь передає консервативність усіх його історій несподіваним чином, бо сама по собі творчість режисера була даниною проблемам сучасності. Перебравшись на початку 70-х років до Великобританії, Стенлі Кубрик намагався звільнитися від цензурних обмежень, яких він натерпівся в Америці. Але саме у цей час Кубрик посилює свавілля на екрані до меж непристойності: екранізація «Механічного апельсина» (1971 р.) викликала хвилю обурення моралістів. Однойменна книга-бестселер Ентоні Берджесса оповідає пор жорстокі походеньки підлітка Алекса та його друзяк. Яскрава філософська картина «Баррі Ліндон» (1975 р.) була оцінена позитивно і запам'яталась новаторськими епізодами. Стенлі Кубрик знімає все менше кількісно, але все більш вражаючі картини. Уже у 1980 році завершує виснажливу роботу над картиною «Сяйво» (екранізація Стівена Кінга) з Джеком Ніколсоном у головній ролі. Стрічка «Сяйво» – це фільм жахів у всіх його «хворих» виявах. Харизма Ніколсона у поєднанні з умінням Кубрика налякати глядачів створили шедевр, який у ті часи заклав передумови розвитку жанру трилера. Фільм про вплив самотності на людину. Герой-письменник (Ніколсон) разом із дружиною та сином переїжджає у відлюдний готель, що знаходиться в горах, аби написати книгу. Згодом у нього проявляються психічні зрушення, звірині нахили. Герой Ніколсона, силуючись завершити книгу, втрачає над собою рівновагу та намагається позбавити життя дружину і сина. У напруженій атмосфері все ж «happy end» перемагає.

«Народжений вбивати» – таким мотивом пройнята антиамериканська військова драма «Суцільнометалевий жилет» (1987 р.). Жахливі умови «виховання» новобранців сержантом в американській армії перед відбором до В'єтнаму вражає реалістичністю. Фільм складається ніби з двох частин: армійської підготовки та служби у В'єтнамі, – але всюди можна помітити цинізм та автоматизм дій кожного солдата, для якого ціль знищення – людина. Свою останню кінороботу «З широко заплющеними очима» (1999 р.) Стенлі Кубрик творив таємничо. Майже три години перегляду історії стосунків сімейної пари героїв Тома Круза та Ніколь Кідман минають, як сон, фантазія, вигадка. Під геніальну музику Шостаковича спостерігаємо набір безглуздих нічних походеньок героя (зіграв Круз), який дізнався, що дружина (Кідман) не була проти його зрадити. Саме в цій картині Кубрик змішав у невідомий досі кінококтейль пошуки істинних стосунків, у яких перемагає довіра та чесність подружжя. До речі, до фільму «З широко заплющеними очима» Кубрик заборонив здійснювати озвучений переклад, іншими мовами цю стрічку можна лише перекладати субтитрами. Після завершення монтажу фільму Стенлі Кубрик 7 вересня 1999 року несподівано помирає поблизу Лондона з багатьма нереалізованими ідеями, які пізніше втілили в життя інші кінематографісти. Його світ – це простір правди та брехні, ілюзій та реалізму. Стенлі Кубрик неперевершений виразник настроїв XX ст. – абсолютно протилежного в ідеях та ідеалах, але спільного в мистецтві.

Максим Івануха

***

кажеш черпаємо сонце криницями
кажеш ідемо слідами звіриними
пульс починає свою репетицію
стукати в такт із непарними крилами

ангелу важко не стати Люцифером
Єва торгує з прилавку бананами
грішнику манну небесну підсипали
якось рожеве не так уявляли ми

вже понад поглядом небо у паніці
closed на райських воротах написано
ангел кульгавий стрибає на палиці
ангел планету прощеннями висіє

***

не реп не хоку не верлібри
не ніч не ти не песимізм
не граєш сам у прісні ігри
не ловиш зайців тьмяних призм

не так не вчасно не весною
відбилось сонце на щоці
не та молитва не з тобою
не срібний хрестик у руці

не спокій грішника жорстокий
не та любов і не на трьох
не мій німий до щастя дотик
не happy end
не
епілог

***

Десь на даху втікають зорі
мене вінчають у росу
вже не співаю соло – в хорі
в олтар гітару віднесу
від лінзи пломеніє хмара
зіниці плавляться в сльозу
ми мали падати на пару
а ти зловив мене внизу
На висоті падіння сонця
поставлю підпис – анонім
і з ешафоту добровольця
зійду, нап'явши чорний німб

Еліна Форманюк

Наодинці з музою

☺ *До мудрості не вистачило клепки.*

Гайда у дитинство!

Наше життя таке складне, важке, приправлене турботами, присолене проблемами, еге ж? А у кого воно щасливе, безтурботне, радісне, солодкувато-невідомого присмаку? Правильно, у дітей!

Але ж, як відомо, навіть якщо ти досить солідно виглядаєш зовні, то в душі твоїй десь точно заникалась дитина. У всіх вона є, проте деякі особи не просто не дають їй волю, а й намагаються всіляко приховати, а декотрі – ні... Не соромся виражати себе, навіть якщо комусь це може здатися смішним. Прислухайся до того, що шепоче (чи волає) тобі твоє «маленьке я», не ігноруй і не стримуй своїх (можливо, тобі здасться, що божевільних, але то нічого:-) бажань. Не знаю, правда, що наговорить воно тобі, але багато хто бере з тієї розмови для себе купу цікавих речей. Хтось кривляється перед дзеркалом, хтось не витягає з рота «Чупа-чупса», дехто полюбляє дивитись Nickelodeonські мультики, хтось носить рюкзачок зі Спандж-

Бобом, дехто плаче, як поріже пальчика або коли дуже сумно... Повір, навіть, якщо все це здається тобі тупим, воно все одно дещо урізноманітнює життя, залишає на його сірому полотні хоч якісь бризки фарби.

Нам усім необхідно хоча б інколи розслаблятись, навчатися не сприймати все так серйозно і по-дорослому. Згадай хоча б Маленького принца, як він, дивлячись на світ своїми великими очима малої дитини, помічав у ньому багато прекрасного – того, чого не в змозі збагнути старша, дорослiша людина.

Що заважає тобі фантазувати, радіти, мріяти, вірити у диво, як це роблять малявки, сміятися з усяких дурниць? Спробуй (щодо останнього, то можеш починати прямо зараз:-) – і ти побачиш, що кожного дня лягатимеш спати з хорошим настроєм, перевірено!;)

Отже, починай! Для цього покажи язика ближньому своєму і добряче трусни голівкою, щоб із неї повисипались усі вошки-турботи. Удачі тобі!

P.S. Побачимось у дитинстві!

Точка Роси

Перше побачення

МАЄ ПРАВО:

дочекатися кохану, навіть якщо вона спізнюється на більше хвилин, ніж їй років;
подарувати букет нижчий, ніж зріст обраниці;
відверто ігнорувати пояси-спідниці на інших дівчатах.

ЗОБОВ'ЯЗАНИЙ:

зробити не менше 15-ти компліментів;
помітити красу очей супутниці;
претендувати своєю поведінкою на взірець вишуканості та дотепності.

МАЄ ПРАВО:

у кафе зробити замовлення, на суму меншу, ніж суміжна заробітна платня його батьків;
не покривати губи після другого шару губної помади третім шаром блиску після кожного поцілунку (в щічку);
одягнути прикраси (для його зваблення), суміжна вага яких може бути меншою, ніж вага вмісту його кишень.

ЗОБОВ'ЯЗАНА:

нести квіти, а не виконувати роботу міських прибиральників, підмітаючи букетом вулицю..

Forza Volyn!

18 березня 2008 р. Луцьк. (18:00). Стадіон «Авангард». 7500 глядачів.

Початок нового кола першої ліги за участю нашої команди ФК «ВОЛИНЬ» ознаменувався драматичним сценарієм гри. Скажемо відверто, гості виглядали потужно і цікаво, технічно розігрували свої комбінації, гостро атакували й у перші хвилини мали певну перевагу над волинянами. Їхні старання втілилися у гол у виконанні Бориса Баранця на 11-й хвилині, коли той самовіддано продерся крізь луцьких оборонців по центру і пробив точно в сітку. Господарі ж, невдовзі після цього, зуміли, нарешті, перехопити ініціативу і почали планомірне взяття воріт львів'ян. Їхні зусилля принесли успіх на 22-й хвилині. Спочатку Алозі відгукнувся на націлену подачу Максимюка зліва після того, як останній ідеально накрутив двох оборонців й від лицьової подав на дальню стійку, де нігерієць бив головою, але влучив у захисника. А після подачі кутового той же Алозі виявився першим на м'ячі і невимушено голово відправив шкіряного у сітку – 1:1.

Подальший же розвиток гри був геть не на нашу користь! Наші гравці постійно перебували в атаках, але от на відходах до своїх воріт робили помилки! За що і поплатились! Також неабияку роль відіграло ставлення суддівського колективу до нашої команди! Браво судді!

Отриманий пенальті в наш бік, взагалі, був безглуздим! Гравець-львів'ян, перетнувши лінію карного, вдарив ліктем у лице луцького оборонця, підскочив сам і впав, а арбітр вказує на «позначку»... Через дві хвилини при виконанні кутового двоє оборонців «Львова» притримали у воротарському майданчику Алозі, при цьому у центрі гості ще й сфолили на Давидові. Суддя призначив одинадцятиметровий, але боковий підняв прапорець, фіксуючи «поза грою». Це пояснити, взагалі, важко або й неможливо! Керівництво «Волині» подало протест на суддівські дії.

Але рахунок сам говорить за себе 1:4.... Фіаско першого матчу! Голи забивали: Б.Баранець (12), Алозі (22), Б.Баранець (41, з пенальті), В.Федорчук (59), Ханас (87).

Другий матч проходив на нашій території. «Волинь» приймала «Фенікс»-Іллічівець. Матч відбувся 23 березня у Луцьку. На жаль, вболівальників у цьому матчі значно було менше. Відразу після свистка арбітра, який сповіщав про початок матчу «Волинь» пішла у наступ. Перша можливість голу була вже на 3-й хвилині. Та не пощастило. Проте вже на 9 хвилині шалений Майкл Алозі (нападник) виконав задумане, розпочавши ходу до свого тріумфу та перемоги команди. Гра видалася напрочуд активною. Звісно, господарі поля мали перевагу та купу моментів, аби забити гол. Проте з реалізацією виникли проблеми. Кілька моментів виходу 1 на 1 з воротарем пройшли невдало! А вже на 47-й хвилині Алозі змінив рахунок на 2:0 на нашу користь. Переважно команда іллічівця «Фенікс» грала жорстко. Отримали за це «гірчичник». У першому таймі суддя поводився об'єктивно. А от у другому таймі змінив поведінку. На це йому натякнув сам Віталій Кварцяний. Спочатку рефері то м'яч не сподобався, то із зором у момент порушення щось сталося.

Невже пороблено? :) та це не завадило здобути нашій команді перемогу. На 74-й хвилині вже герой матчу Майкл Чіді Алозі оформив хетрик. Браво, Майкл! Але, на жаль, під кінець гри він був замінений у зв'язку із травмою, отриманою від гравців «Фенікса» у їхньому штрафному майданчику. До кінця гри рахунок не змінився! 3:0 на нашу користь! Реабілітувались все-таки!

Так тримати. Forza Volyn!

Camanch

СПОРТ

15-16 БЕРЕЗНЯ у спортивному залі Ковельської ДЮСШ відбулися ***змагання з волейболу серед жінок обласної спартакіади «Волинь спортивна – 2008».*** У змаганнях взяли участь кращі команди області з Володимир-Волинська, Луцька, Ковеля та з Турійського, Ковельського, Любомльського, Ратнівського районів. Перемогу здобула команда міста Луцька. Наймолодшою серед команд була ковельська, яка у запеклій боротьбі здобула 2-ге місце.

ТАКОЖ 15-16 БЕРЕЗНЯ у шаховому клубі Ковельської ДЮСШ відбувся ***відкритий шаховий турнір «Ковель – 2008»,*** у якому взяли участь 38 найсильніших шахістів з Луцька, Червонограда, Володимир-Волинська, Ковеля, Маневич, Ратного, Ст. Вижви, Любленця. Перше місце виборов Олександр Степанюк (Маневичі), друге – у Олександра Новокрещенова (м. Ковель), третє – у Василя Неділька (м. Луцьк) та Романа Кінаша (м. Ковель). Також були нагороджені гравці серед ветеранів (Євген Цвірук з Луцька) та серед школярів (Віктор Косовський з Червонограда).

Віталій Волосюк,
начальник відділу фізичної культури та спорту м. Ковеля

Усіх молодих, креативних, небайдужих Волинський молодіжний журнал «Птаха»

запрошує до співпраці!!!

Якщо Ти відчуваєш у собі спроможність не просто спостерігати за всім, що відбувається навколо Тебе, чи з Твоєю участю, а й можеш викласти усе це у журналістський матеріал, якщо у Твоєму серці та у Твоїх думках панує творчий неспокій, приєднуйся до команди видання «Птаха»!!!

НАША АДРЕСА:
м. Ковель
вул. Театральна, 11, к. 17
www.ptaxa.com.ua
e-mail: info@ptaxa.com.ua
8(050)914-93-77 – Оленка
8 (068)2338513 – Ната

Живи окрилено – з «ПТАХОЮ» !!!

Наші друзі

Ми щиро дякуємо Вам за підтримку :)))

Галина Жилка – підприємець, директор магазину «Оксамит», голова батьківської громадськості міста.

Віталій Ківачук – директор Ковельського госпрозрахункового ринку.

Андрій Сидорук – голова Ковельської громадської організації підприємців малого та середнього бізнесу «Альтернатива».

Віктор Козак – директор ТзОВ «Ідея», член ради регіону міжнародних перевізників Волинської та Рівненської областей, депутат районної ради.

Роман Ляшук – приватний підприємець, депутат міської ради, сфера діяльності: виготовлення та продаж меблів, дверей; рекламні послуги.

Токар Віктор – підприємець, член церкви «Слово Життя», яка безпосередньо займається діяльністю у сфері молодіжного розвитку, боротьби з алко-нарко-залежністю молоді міста, а також церква має реабілітаційний центр.

SAMSUNG SGH-F210

Технічні характеристики

Стандарт: GSM900 / GSM1800 / GSM1900
Тип корпусу: поворотний
Тип антени: вбудована антена
Габарити(мм): 20 x 88 x 31
Вага, гр.: 76г
Режим очікування до 200 год.
Режим розмови до 3 год.
Тип акумулятора: Li-Ion
mAh: 800mAh
Тип дисплея: кольоровий
Розмір дисплею: кольоровий TFT екран, 262144 кольорів; розмір зображення 128x220 пікс.
Поліфонія, FM-плеєр, MP3 плеєр.
Вбудована пам'ять: об'єм вмонтованої пам'яті 1024 Мб; підтримка карт пам'яті microSD (TransFlash), об'ємом до 2 Гб;
Вібро-дзвінок, будильник, ігри, калькулятор, годинник, органайзер, WAP, Bluetooth, USB, MMS, EMS, GPRS, підтримка Java, вбудована камера.
Інше: WAP 2.0; фотокамера 1600x1200 (2 млн. пікс.); запис відеороликів; підтримка WMA

1246 грн.

Вперше в огляді жіночий телефон! Відзначається компактними розмірами та чудовими функціями!
Дами, це телефон для вас! Можливість прослуховування музики просто чудова!

NOKIA 5610

Технічні характеристики.
Стандарт: GSM900 / GSM1800 / GSM1900
Тип корпусу: слайдер
Тип антени: вбудована
Габарити(мм): 17 x 99 x 49
Вага: 111г
Режим очікування до 320 год.
Режим розмови до 6 год.
Тип акумулятора: Li-Ion
mAh: 900mAh
Тип дисплея: кольоровий
Розмір дисплея: кольоровий екран, 16777216 кольорів; розмір зображення 240x320 пікс.
Поліфонія, FM-плеєр, MP3 плеєр.
Вбудована пам'ять: об'єм вбудованої пам'яті 20 Мб; підтримка карт пам'яті microSD (TransFlash), об'ємом до 4 Гб.
Вібро-дзвінок, голосовий набір, будильник, ігри, калькулятор, годинник, органайзер, диктофон. Записна книжка – 2000 записів.
WAP, модем, Bluetooth, USB, MMS, GPRS, підтримка Java, вбудована камера.
Інше: 64-голоса поліфонія; Push-To-Talk; HSCSD, EDGE, POP/SMTP-клієнт; гучний зв'язок (вбудований динамік); автодозвін; профіль A2DP; фотокамера: (3.20 млн. пікс.), цифровий Zoom 8x, автофокусування, вбудований спалах; запис відеороликів; камера для відеоконференцій; підтримка WMA.

Черговий мультимедійний телефон для молоді! Завжди в русі, завжди з музикою по життю? Тоді це має бути ваш вибір!

1600 грн.

SONY-ERICSSON W960I

Технічні характеристики.
Стандарт: GSM900 / GSM1800 / GSM1900
Тип корпусу: звичайний
Тип антени: вбудована
Габарити(мм): 16 x 109 x 55
Вага: 119г
Режим очікування до 340 год.
Режим розмови до 9 год.
Тип акумулятора: Li-Po
mAh: 1160mAh
Тип дисплея: кольоровий.
Розмір дисплею: кольоровий TFT екран, 262144 кольорів, сенсорний; розмір зображення 240x320 пікс.
Поліфонія, FM-плеєр, MP3-плеєр.
Обсяг вбудованої пам'яті 8000 Мб.
Вібро-дзвінок, голосовий набір, будильник, ігри, калькулятор, годинник, диктофон, модем, Bluetooth, USB, MMS, EMS, GPRS, підтримка Java, вбудована камера.
Інше: Wi-Fi; POP/SMTP-клієнт, HTML; гучний зв'язок (вбудований динамік); автодозвін; режим польоту; профіль A2DP; фотокамера 2048x1536 (3.20 млн. пікс.), цифровий Zoom 3x, автофокусування, вбудований спалах; запис відеороликів; підтримка WMA; операційна система Symbian OS 9.1; об'єм оперативної пам'яті (RAM) 128 Мб

2984грн.

Компанія соні еріксон випускає черговий смартфон для бізнес людей! Чудова камера, наявність Вай – Фай технологій...
Швидка дія та легкість у користуванні!

Підготував Camanch

Раю більше немає. Безпрецедентний проект від творців StarCraft, WarCraft і Diablo поєднує у собі усе найкраще, що є в арсеналі рольових ігор, бойовиків і жахів. Величезне місто, застрягле між двох реальностей, стало місцем епохальної битви покупців. Світ тут змінюється на очах, фантастичні герої трансформуються, навчаються магії і кидають виклик тисячам неймовірних монстрів. Пекло всюди! Ви готові боротися? Біблійні пророцтва кінця світу виявилися правдою. Відкритий у центрі Лондона портал випустив на Землю легіони Темряви. Усі занурилося у вічний морок, жителі перетворилися на бездушних мерців, а міста – на руїни. Сонце сховали багряні хмари, а рай залишився тільки на мозаїці зруйнованих храмів… Залишені в живих ведуть жорстоку боротьбу зі страхітливими демонами, і ви маєте стати лідером опору!

Незабаром у продажу – продовження кращої стратегії 2007 року (і навіть комп'ютерної гри №3 за версією NPD).

COMMAND & CONQUER™ 3

Ім'ям Кейна! У легендарної серії Command & Conquer™ очікується поповнення! У грі Command & Conquer™ 3: Шал Кейна – доповнення до Command & Conquer 3 Tiberium Wars™ – нам розкажуть про життя і діяннях Кейна, починаючи з відродження Братства після Другої війни за Тіберій і до подій Третьої війни. Сюжет буде поступово «розкручуватися» відеороликами, у створенні яких взяли участь актори – такі, як Джо Кукан, Наталя Хенстридж і Карл Ламбли. Тільки від вас залежить, зможе Пророк возз' з'єднати Братство та завести його до великого майбутньому!

Підготував Camanch

ФОТОПРИКОЛИ

Оце так сімейство!

Олені-олені - не бриті і не голені...

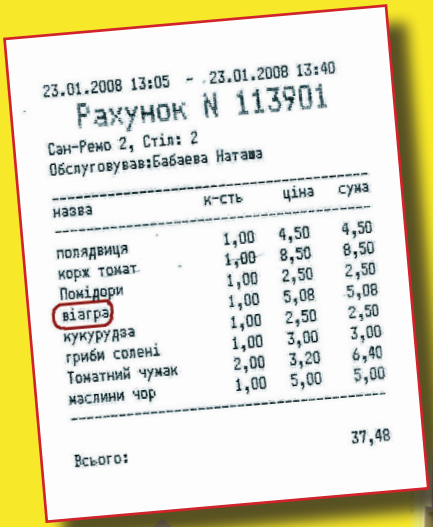

23.01.2008 13:05 - 23.01.2008 13:40

Рахунок N 113901

Сан-Ремо 2, Стіл: 2

Обслуговував:Бабаева Наташа

назва	к-сть	ціна	сума
полядвиця	1,00	4,50	4,50
корж томат	1,00	8,50	8,50
Помідори	1,00	2,50	2,50
віагра	1,00	5,08	5,08
кукурудза	1,00	2,50	2,50
гриби солені	1,00	3,00	3,00
Томатний чумак	2,00	3,20	6,40
маслини чор	1,00	5,00	5,00

Всього: 37,48

Комп ютер для чайників

Місце для...

Спайдермон...